

Sygn. akt **II AKa 37/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Mania SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kaczmarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gryfinie Ireny Karskiej-Leońskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 r. sprawy

J. K. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt III K 224/17

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 600 (sześćset) złotych opłaty za drugą instancję.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Andrzej Olszewski SSA Andrzej Mania

Sygn. akt II AKa 37/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13.12.2017 r., J. K. (1) skazano za przestępstwo z art. 280 § 2 w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 i art. 64 § 1 kk na karę 6 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeczono w stosunku do oskarżonego obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonej E. P. (1) kwoty 790 (siedemset dziewięćdziesiąt) zł,

nadto zasądzono od J. K. (1) na rzecz pokrzywdzonej E. P. (1) kwotę 5000 (pięć tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 05 kwietnia 2017r, godzina 20:30, a na podstawie art. 44 § 2 kk orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci młotka zarejestrowanego w biurze dowodów rzeczowych Sądu Okręgowego w Szczecinie pod pozycję BDRz 57/17.

Nadto, orzeczono o kosztach obrony z urzędu, kosztach procesu i opłacie w sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

„ 1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że J. K. (1) w dniu 5 kwietnia 2017 r. około godziny 19.15 w miejscowości G. gm. M. po pokonaniu zabezpieczeń w postaci dykty i szkła wszedł do mieszkania pokrzywdzonej, uderzył pokrzywdzoną młotkiem w głowę działając przez to w sposób zagrażający jej życiu oraz powodując ranę tłuczoną czoła, która naruszyła funkcje powłok miękkich twarzy oraz oka prawego na okres przekraczający 7 dni a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 790 zł na szkodę E. P. (1) podczas gdy według oskarżonego ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że dokonał zarzucanego mu czynu z następujących powodów: •• szyba w oknie była wybita od wielu miesięcy (pół roku, rok);

- E. P. (1) piła feralnego dnia piwo, była więc wg oskarżonego pod wpływem alkoholu i nie mogła go rozpoznać;

- w mieszkaniu nie zabezpieczono śladów linii papilarnych oskarżonego ani śladów biologicznych (w szczególności na zabezpieczonym młotku);

- przy oskarżonym nie znaleziono zrabowanych pieniędzy;
- B. K. (1) widziała oskarżonego kiedy wychodził ze swojego mieszkania a nie z mieszkania E. P. (1);
- oskarżony nie mógł spotkać się z K. L. (1) już po zdarzeniu około 17 (jak wskazuje sąd I instancji w uzasadnieniu), ponieważ zdarzenie miało miejsce ok. 19.15;
- oskarżony nie mógł dokonać zaboru pieniędzy po zdarzeniu, kiedy pokrzywdzona wyszła z mieszkania celem wezwania pomocy, ponieważ jego wówczas nie było w mieszkaniu; -pokrzywdzona E. P. (1) nie posiada blizn na twarzy zatem według oskarżonego kwota orzeczone tytułem nawiązki jest wygórowana;

2. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary 6 lat pozbawienia wolności, podczas gdy stopień winy, stopień społecznej szkodliwości, cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa nie uzasadniały wymierzenia mu kary tak dolegliwej.”

Podnosząc takie zarzuty wniesiono o:

„- uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie

- zmianę skarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.”

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie, a następnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Nie budziły wątpliwości zeznania pokrzywdzonej, które były konsekwentne. Nie miała ona żadnych wątpliwości co do rozpoznania sprawcy, którego zresztą znała od lat. W dniu zdarzenia, ale kilka godzin wcześniej, wypila dwa piwa i nie miało to wpływu na zdolność jej postrzegania. Natomiast, jak wynika z protokołu badania trzeźwości oskarżonego (k. 5 akt), to oskarżony był mocno nietrzeźwy w chwili zatrzymania (ponad 1,5 promila alkoholu we krwi).

Relacja pokrzywdzonej składana po zdarzeniu B. K. (1), a następnie interweniującym policjantom była logiczna i nie pozostawiała wątpliwości co do rozpoznania oskarżonego. Również jej zachowanie po zdarzeniu nie budziło zastrzeżeń. Zestawienie w/w zeznań świadków z dokumentacją fotograficzną, w tym zdjęciami rozbitego telefonu, doprowadziło sąd rozstrzygający do oczywistego wniosku, iż oskarżony napadł pokrzywdzoną w jej własnym domu, a gdy ta uciekła - zabrał ukryte pod poduszką pieniądze z dopiero co odebranej renty (o czym J. K. (1) przecież wiedział). Brak linii papilarnych czy śladów biologicznych na młotku nie świadczy o tym, że oskarżony go nie użył. Miał bowiem wystarczająco dużo czasu na ich wytarcie.

Jedyne wątpliwości budzi ocena zeznań świadka K. L. (1). Albo ta osoba pomyliła czas spotkania oskarżonego bądź celowo go mylnie określiła. Jednak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, te zeznania nie mają żadnego wpływu na prawidłowe ustalenia co do przebiegu zdarzenia pomiędzy oskarżonym, a E. P. (1).

W świetle opinii lekarskich, nie budzi również wątpliwości, iż pokrzywdzona otrzymała cios w głowę (i mógł być on zadany zabezpieczonym młotkiem), i jakich obrażeń doznała. Tym samym kwalifikacja z art. 280 §2 kk w zw. z art. 157 § 1 kk, przyjęta przez Sąd Okręgowy, także nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Oskarżony działał w sposób bezwzględny, zaatakował pokrzywdzoną w jej domu, mimo jej podeszłego wieku – nie wahał się użyć niebezpiecznego narzędzia jakim jest młotek.

Do tego, nie było to jego pierwsze przestępstwo przy użyciu przemocy, co skutkowało przyjęciem recydywy z art. 64 §1 kk.

W świetle tych okoliczności, orzeczona kara 6 lat pozbawienia wolności jest karą umiarkowaną. Oskarżony jest osobą, która zagraża innym i jednocześnie wymaga, biorąc pod uwagę jego dotychczasowy tryb życia, dłuższego oddziaływania w warunkach zakładu karnego.

Mając powyższe na uwadze, apelacja obrońcy, w żadnym fragmencie, nie zasługiwała na uwzględnienie.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze i opłacie za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., poz. 223 z późniejszymi zmianami).

Natomiast, o wynagrodzeniu za obronę z urzędu orzeczono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (...) – Dz. U. z 2016 r., poz. 1714.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Andrzej Olszewski SSA Andrzej Mania